

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ. ΓΕΛΑΤΕ !

(Ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο της Ζαννέτ Μάκ Ντέναλντ για την γελωτοποιθεραπεία)

Μα και λίγο καιρό είμ' εὐτυχισμένη, γιατί βρήκα το μυστικό να είμαι πάντα έρωσερή και εὐθυμία. Δεν έχω πια νευρικές κρίσεις, δεν κλαίω, δεν στενοχωριέμαι και δεν μου πονάει πια το κεφάλι μου. 'Ας μη νομίσουν όμως οι θαυμαστές μου ότι ακολουθώ τις συμβουλές κανενός διάσημου επιστήμονος.

Όχι, δεν κατέφυγα στα φάρμακα των σοφών και των καθηγητών του Πανεπιστημίου. 'Ήξερα ότι όλα τους θα μου χάλωσαν το στομάχι, μ' άνοστα φάρμακα, με κλίμα και με το βρογχίτι. 'Ημουν βέβαιη ότι πριν ακόμα να μ' εξετάσουν θ' άνοιγαν τα συγγράμματά τους, θα μελετούσαν την περίπτωση μου, την οποία άκουη...δεν ήξεραν, και θα μ' άφηναν στο έλεος του Θεού. Μή φαντασθήτε ότι θέλω να τους κακολογήσω. Μά έξω ότι όλοι οι διάσημοι κι' οι μεγάλοι δόκτορες είνε άφηρημένοι. Μπορούν να πλάνε σε μια έπισκευή...με τις πυξίδες τους ή να καταπιούν τὰ...γιαλιά τους ! Πιστεύετε με... Κάτι έξω έγω που ούς το λέω. Μια φορά ένας άπ' αυτούς είχε έρθει να με κυτάξει γιατί ύπέρτερα από δυνατή νευραλγία. Μπήκε στο δωμάτιό μου σαν άνωστορόβιλος. 'Ήταν ιδρωμένος, φάσαγε σάν τάρωρα και είχε άνεβη το αίμα στο κεφάλι του. Φοβήθηκα μήπως είχε τραλλιάει. 'Ηρθε ως το κρεβάτι μου, με κυτάξ', έβαλε το χέρι του στο μέτωπό μου, με άκουράστηκε στην πλάτη, μου μέτρησε τους σφυγμούς της καρδιάς, μου κυτάξε τη γλώσσα και τὰ μάτια και τέλος μου έγραψε μια πενταγία γιά...πονόδοντο !...

Αυτή η σκηνή μου φάνηκε τόσο κομική, ώστε άρχισα να γελάω. Και ξαφνικά έβγαλα μια κραυγή έκπληξης. Είχα βλ' ότι η νευραλγία μου είχε περάσει κι' είχε φύγει εκείνο το καταραμένο βάρος από την ψυχή μου. Δεν ήθελα και πολύ σκίση γιά να καταλάβω ότι αυτό το γέλιο με είχε γυαλίσει. Και γιά να βεβαιωθώ ακόμη καλύτερα, έκανα το έξης : Μάλωσα με τον σκηνοθέτη μου τόσο πολύ, ώστε άφρασα από τη λύσσα μου. 'Επειτα, ενώ οι άλλοι συνάδελφοί μου με κυττούσαν με τρόμο, άρχισα να γελάω στην άρχή νευρική κι' άπαισία, ύστερα πού καλά και τέλος ξέσπασα σ' ένα δυνατό και πλούσιο γέλιο, που δέλυσε όλη την πένθημη άτμόσφαιρα του στούντιο, το θυμό του σκηνοθέτη μου και ήσυχασε τὰ νεύρα μου. 'Ημουν πάλι άπορ' πρώτα : ζωνηρή και εὐθυμία. Είχα πασπ' ότι το γέλιο ίναι το μοναδικό φάρμακο γιά όλες τις ψυχικές άρρώστιες και γιά το ξεκούρασμα των νευρών.

Κι' από τότε έφημίζω την άκόλουθη τακτική : Ανά ώραε κάθε μέρα ξεπλύνουμε σε μια ανατανατική πολυθρόνα και διαβάω όλα τὰ εβ'θημα ανέκδοτα των περιούδιων και των έφημυρίδιων. 'Επειδή όμως δεν έχω καιρό γιά να ψάξω να τὰ βρώσκω μοναχή μου, έχω αναθέσει αυτή τή φροντίδα στον ιδιαίτερο γραμματέα μου. Αντίς ο' άνθρώπους, όλη τή μέρα, δεν κάνει άλλη δουλίά, παρά να ψάχνει στους τόμους των περιούδιων, να διαλέγη τὰ σπαρταριστά εβ'θημα και να τὰ τοποθετ' σ' ένα φράκελλο. Κάθε πρωί μόλις θά κατεβώ στον κήπο, μου δίνει έναν τέτοιο φράκελλο.

Κι' έγώ, μέσα στον καθαρό αέρα, ενώ ανατένω το άστρομα των λουλουδιών και των πεύκων, άρχίζω να τὰ διαβάω προσεχτικά και νά διακρίνω από τὰ γέλια. 'Επειτα λάνω γυναικωτική, ντόνησια και ηγναίνο στο στούντιο γιά να έρωμασθώ.

Μά πρέπει να σάς έμολογήσω ότι πολλές φορές μ' αυτά τὰ εβ'θημα έχω πάθει τρομερές ίστορίες...Θυμάμαι τον καιρό που εγνώριζα μια παθητική σκηνή με τον Ραμόν Νοβάρο κι' όλοι στο επλάτωσ' κοροπούσαν ακόμη και την ανακινή τους, γιατί έργαζόνταναν τὰ μηχανήματα της φωνοληφίας, ξαφνικά συνέβη κάτι τρομερό : Θυμήθηκα ένα χον'ρό άστέρο, που είχα διαβάσει το πρωί, κι' άφηρημένη, ξέσπασα σε πλούσια γέλια. 'Ο Ραμόν Νοβάρο λιποθύμησε από τον φόβο του. Οι ήθοιοι άρχισαν νά τρέμουν. 'Όσο γιά τον σκηνοθέτη, αυτός έβγαλε ένα βρυχηθμό θηρίου και πήδηξε κοντά μου γιά να με...καταπαράξ' !... Μά την ίδια σ...

γή το έκλεισε το στόμα ένας συνάδελφός μου και τον τράβηξε μακριά. 'Όταν συνήλθα, κυτάξα μ' άμνηχανά γύρω μου, έτοιμη να ύποσώ τη θύελλα του σκηνοθέτη. Μά, πράγμα περίεργο, αυτός μ' έπλησσε μ' ένθουσιασμό, μου φίλησε το χέρι και μου είπε :

—Σάς ευχαριστώ γιά τ'ό γέλιο σας. Είνε ύπεροχο ! Σ' όποια τανία κι' άν τ' χρησιμοποιήσω, θα βοηθήσω τους θαυμαστές σας !...

Κι' αλήθεια, αυτά τὰ εκατό μέτρα του γέλιου μου πρόκειται τώρα να κολλήθουν σ' ένα νέο μου φιλμ κι' ασφαλώς θα σάς κάνουν να γελάσετε κι' εσείς από την καρδιά σας. Γιατί είνε βέβαιο ότι το γέλιο, όπως και το χασμουρητό, είνε μεταβολικά. Οι κομικοί ξέρουν πολύ καλά αυτό το πράγμα. Είδατε το Χοντρό και το Λιγνό ; Στην άρχή γελούν λίγο, γιά να προδιαθέσουν τον κόσμο. 'Επειτα άρχίζουν να κάνουν τις άφάφρες γεωμειώσεις τους και τέλος ξεσπούν σε δυνατά γέλια. Οι θεαταί, φυσικά, χωρίς να τ' θέλουν, παρασύρονται και γελούν κι' έκεινοι. Μά το περίεργο είνε ότι δεν μπορούν να πάρουν, άν δεν σταματήσουν ή κομικές σκηνές του έργου. Εμένα ο Λώρελ κι' ο Χάρντντ είνε ή συμπάθεές μου. 'Όσο μάταια προσπαθώ να τους πείσω γιά με δασκεύασιον, όταν έρχονται καμιά φορά και με έπισκέπτονται στη βύλλα μου. Μια φορά μόνο, που ο 'Όλιβερ Χάρντντ είχε διάθεσι, είνε στον Λώρελ, με το γνωστό ύφος που παίρνει στον κινηματογράφο :

—Στάλη, κάνε την κωμία να γελάσει !...

—Δεν μπορώ, εντάλνινγκ !... το άπάντησε ο Λώρελ, ξεφωνίζοντας με μια κομική άπελπίσια.

Έγώ καλίστρια από τὰ γέλια. Αυτή ήταν ή πρώτη κι' ή τελευταία φορά που γέλασα μαζί τους. Οι φίλοι μου είνε ύπερβολικά σοβαροί στην ιδιωτική ζωή τους και τόσο μεγαλοχολοί, ώστε γιά έναν που δεν έξοιτ το χαρακτήρα των καλλιτεχνών, αυτό του φράν'τα καταπληκτικό...

Αυτή όμως ή θεραπεία του γέλιου, μου έχει στοιχίσει ένα σωρό μελάδες. Μά μέρα ήρθε να μ' έπισκεψή στη βύλλα μου ένας πρίγκιπας μάς από τις πιο μεγάλες Δυνάμεις της Εβ'ηρώπης. Οι ύπαιρτες μου τσάλαστηκαν να τον περπατήσουν και τον φόβησαν στον κήπο. Μά εκείνη την ώρα έγώ έκανα τή θεραπεία μου. Του έβρεψα καπνόν να καθήση σε μια πολυθρόνα κι' ύστερα συνέχισα το έξωφρενοτό γέλιο μου. Στην άρχή ο πρίγκιπ' γοργόλασε τὰ μάτια του, έπειτα ξάφωσε τὰ φρόδια του και κοκκίνισε ως τ' αυτιά από τή στενωχόρμη του. 'Υστερα άράχισε τα χείλη του κι' άρχισε ν' άπορεύνη το βέβαια μου γιά να μ'η προσδοή το θυμό που. Βλέπετε, δεν ήταν συνηθισμένος να τον ύποδεδόχεται μ' ελκωνικά γέλια. 'Όσο έλεγε την ύπομονή να παραμείνη στη θέση του ως την ώρα που έπαφα πια τὰ γελάω. Τότε σηκώθηκε από το κάθισμα, ύποκλήθηκε μπροστά μου και μου είπε :

—Σήμερα είχα τή μεγαλύτερη άπογοήτευση της ζωής μου. Με συγχωρείτε που σάς άνησχύσα...

—Μά, γιατί ; τον ρώτησα περ' όρη. Τί πάθετε ;

—Γιατί, μου άπάντησε, ή ύποδοχή σας μου έδωσε να καταλάβω ότι δεν σάς είνε πολύ ενθάρρυνση ή παρουσία μου και τή τή θεωρείτε μάλιστα τόσο κομική, ώστε ξεσπάσετε σ' άσφάτητα γέλια !...

'Αναγκάστηκα να τ'ό εξηγήσω όλη την αλήθεια. Μ' αυτή τή φορά τον είδα να στενοχωριέται περισσότερο.

—Με συγχωρείτε, τραώλασε, δεν έξωρα γιά ποδό λόγο ή τύχη μου σήμερα με σπρώχνει να κάνω όλο γκάφες. Είμαι άδικαιοσύνητος.

Τόν λιπήθηκα.

Μά εσείς, τ'ό είπα, πολύ δίκαια με παρεξηγήσατε. Δεν ξερωτε ότι αυτή τή στιγμή τονώνω με το γέλιο τὰ νεύρα μου... 'Ελάτε, δοκιμάστε ν' άκολουθήσετε το παράδειγμά μου.

Και τ'ό έδωσα να διαβάση ένα ξεπυρνώτατο διάλογο.

Τόν διάβασε προσεχτικά, μ' έμικνε απάθεια. Αυτό μ' έκανε να τ'ά χλάω. Φαντασθήτε όμως την κατάληξή μου, όταν μετά τρεις μέρες διαβα ένα γράμμα που ποίγκρησε, ο άποός μου έγραφε ότι τ' άστέρο που είχε διαβάσει τον έκανε να γελάσει σήμερα πάρα (Συνέχεια εις την σελ. 1196)

Ο Ραμόν Νοβάρο, ο οποίος, σε μια παθητική σκηνή με τή Ζαννέτ, λιποθύμησε

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1161)

τό όσσο λίγο έλειψε νά τόν πνίξη, ξαναέβηκε στό στόμα του.

Τά μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Έφριξε μέ δύναμη τά δόντια του. Καί ύστερα θυμωθήθηκε θυμωμένος μέ τόν ίδιο του τόν εαυτό:

— Ψάρε, λοιπόν, παλινόσκιο!..

Καί, μέ μιιά άποφασιστική λήρη, έχωσε καί πάλα τό κομμάτι τό

χρέας στό στόμα του.

Μά δέν μπόρεσε νά τό καταπεί. Τό χρέας έμεινε στό λαιμό του, χωρίς νά πηγαίνει ούτε άπάνω, ούτε καί κάτω.

Ο Γιάννης Κίς άπλώσε τά δύο χέρια του μπροστά. Τό ψηλό καί ξερακιανό σώμα του έκανε μαριζές στροφές καί ύστερα ξεπλώθηκε...

Σπατάριζε λίγο, σάν τόν ήμί, όταν τό βγάδουν στη στεριά καί 'μεινε άκίνητο...

Κανείς δέν άντελήφθη την εξαφάνισή του Γιάννη. Πέρασε άπαρατήρητη, άπως καί ή παρουσία του στό γλέντι καί στή ζωή...

ZSIGMOND MOPICZ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1184)

τάλαβε τί είχε γίνει. Ο δακτύλος του έπεσε από την τσέπη του στό δάσος, καί, από μιιά σαιτανική σύμπτωση, τό κομμάτι αυτό έπυξε νά τό βρή ή γυναίκα άκριβώς εκείνου πού κατηγορήθηκε γιά την κλοπή αυτή... Τί έπρεπε τώρα νά κάνει ο δικηγόρος; Ν' άφήσει νά κατηγορηθή ή άθώα αυτή γυναίκα ως συνένοχος τού άνόδου της; 'Α! Όχι! Ο δικηγόρος καταλάβαινε ότι δέν θά μπορούσε νά άπαράξει καί την δεύτερη αυτή άταμία!..

»Καί όμολόγησε στόν μαρκήσιο όλη την άλήθεια... Καί από τότε εξαφανίστηκε από τόν κόσμο... Καί κανείς πιά δέν τόν ξανάδε...

«Αλλά κάνει ο πειρασμός, όταν δέν μπορούμε νά τόν καιτανίζουμε μέσα μας...», είπε ο ιερέας μέ θλιμμένη φωνή, τελειώνοντας την αφήγησή του.

Τού έφριξε ένα βλέμμα καί, χωρίς νά Ξέρω καί' εγώ γιατί, έκανε τη σκέψη ότι πιθανόν ο ιερέας αυτός, μέ τούς άριστοκρατικούς τρόπους, νά ήταν ο ίδιος ο δικηγόρος πού ζήτησε νά έξιλωθή γιά τό άμάρτημα του, εξαφανιζόμενος από τόν κόσμο, κάτω από ένα ήρσο...

PIERRE MILLE

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1170)

πάρτα καί τόν καταφέρανε νά γυρίσει πίσω.

—Βρέ, φρέθηκες έτσι στόν Παναγότο! τού είπαν. Σ' αυτό τόν ά-

γιο άνθρωπο, πού τόσο σ' αγαπάει!..

—Νά μήν άνακατένεται στο ερίστω μόν, άποκρίθηκε ο παπάς.

—Βρέ άμάν, βρέ Παπα-Δούλη!..

—Τίποτα! Θα βγάλω καμμά όρα την κοιμπουρα, καί τότε...

—Βρέ άμάν!.. Βρέ έλα, Παπα-Δούλη, άπάνω, καί δέν σου μιλάει κανείς!.. Βρέ έλα νά τού φιλήσης τό χέρι καί νά σέ συγχωρήσει ο γέροντας!..

Σέ λίγο ο Παπα-Δούλης ξαναπροσκυνούσε τόν επίσκοπο.

—Είμαι συχωρημένος, άγιε Δέσποτα;

—Άφού τό θέλεις... είσαι.

—Νά βρῶ λίγο τόν παπά;

—Βρίξε τον, μά μονάχα στο Κουρτασάου!.. Έτσι καί' έτσι διαβόλογο είνε αυτό, είπε από μέσα του ο Δεσπότης.

—Πώς;

—Βρίξε τον, είπα, επιτέλους, λίγο, βρέ εύλογημένο, μά μή τόν... έ-
ξευτελίζεις!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1183)

πως όταν ήμουν ένας μικρό καί' άθώο κορίτσι. Καταλαβαίνετε τώρα ποιά ήταν ή άνταμιωθή μου. "Υστερ' από λίγο καιρό κάνα με τό γάμο μας...

Η Λιάνα Ρενιέ σώπασε καί κύτταξε στά μάτια τις συγκινημένες φίλες της.

—Βλέπετε; τούς είπε κατόπιν χαμογελώντας. Καμμά δέν ήξερε τό μυστικό τού έρωτά μου. Καμμά δέν φανταζόταν πως είχα γλυτώσει από τά νύχια τού θανάτου τόν άγαπημένο μου. Γι' αυτό, πρέπει νά πιστεύετε, ότι κάθε άγάπη έχει τά μυστικά της καί τις τραγικές της περιπέτειες...

Κ' ή Λιάνα Ρενιέ άφισε τόν θλέμμα της νά πλανηθή πάνω στά άσημένια νερά της λίμνης.

ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΟ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1174)

παών. Μιά άπ' αυτές τις καλλυτέχνιδες, ή πασίγνωστη Φλωρέλ, έχει ένα θαυμάσιο γάτο τού Σιάμ, ο οποίος όταν δέν έχει όρεξη νά ήρην, κάνει την διάληψη εβεντέττας νά χύνει δάκρυα παρρά καί νά καλή τόν κ. Σωτέ γιά νά την πληροφορήσει γιά την ύγεια τού άγαπημένου της «Μόρου».

Άλλά τις ιστορίες πού σάς άναφέρουμε, καταλαβαίνετε βέβαια ότι ή άγάπη των γυναικών πρὸς τις γάτες είνε παθολογική καί ότι είνε βιανή νά τούς άναστατώσει τή ζωή τους. Υπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις διαζυγίου μ' άφορμή τις γάτες. Ένας σκύλος, π. χ. είχε άναγκασθή νά χωρίσει τή γυναίκα του, γιατί δέν μπορούσε νά τή βλέπει νά ταιΐει τή γάτα της, ή όποια γάμψε τά πόδια μέ τις τρίχες της καί έχωνε τά πόδια της στις σάλλτες!..

Ο κ. Σωτέ, τέλος, μάς έδίδωσε, μ' άπόλυτη μυστικότητα, ότι αν θέλει κανείς νά ησυχάσει από τούς καναβάδες της γυναίκας του, νά της χαρίσει ένα γάτο καί' ένα σκύλο! Διασυνδέοντας μαζί τους έξελιξη, δέν θά έχη καθόλου τόν κερδ νά μαλώνη μέ τό σκύλό της, καί έτσι βιά ζούν άγαπημένοι, όπως τόν μήνα τού μέλους.

Δέν έχουν λοιπόν καί οι άναγνώστες μας παρρά ν' άκολουθήσουν αυτή τή συμβουλή τού Παρισινού γιατρού, ο οποίος κάνει χροστές δουλειές περιτοσιμμένος τις γάτες καί τούς σκύλους των γυναικών της άριστοκρατίας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΙΕ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΙ'Η' ΓΟΥΕΣΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1179)

ή μοικρία γήσσσα. Αιτοί μ' έμψαν ασυμβόλη, σ' ένα ύπόγειο τού Μπρονξουαί, όταν ήμουν άκόμη μιιά άσίμωτη χροεττα!..

Κ' άνέβηκε πάλι στή βίλλα της, ιερώνισμένη πού της δόθηκε ή ενδοιαστή καί γελάση λιγάκι μέ τούς άστεινικούς της.

Η Μαίη Γουέστ κατάνω, μ' ένα κορματσμένο ύφος, γύρισε καί μου είπε:

—Άγαπητή μου φίλη, αυτή ή ζωή θά μέ πεθάνη!... Καταλαβαίνω πως θά γίνω νευρασθενική. Φαντάσου ότι δέν μπορώ νά δώ ούτε τόν φίλο μου.

Καί δείχνοντάς μου τούς άγριους φρουρούς της, τούς ντέτικιελ της άκολουθίας της, μού ψιθύρισε μέ χιούμορ:

—Μου άρεσε πάντα νά έχω έναν άνδρα στό σπίτι μου. Ποτέ όμως τέσσερες «στρωματόιδες»!..

Κι' ή Μαίη Γουέστ ξεπλώθηκε στό ντιβάν της καί άναψε τό είκοστό σιγαρέτο...

ΛΑΟ ΛΑ ΜΠΟΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΩΙΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1178)

φρως τούς ένόρους νά σπινεφθούν γιά την έκδοσή της άποφάσεως. Σήμωνα μέ αυτήν ο Άντρέ Σερί στέλλονταν γιά όλη του τή ζωή στή Γουάγγη, γιατί θεωρήθηκε ως ένας από τούς πιο τρομερούς εγκληματίες.

Σήμωνα λοιπόν μέ τις παρατηρήσεις των εγκληματολόγων, οι κλέφτες, οι σαδιστά, οι πλαστογράφοι, οι έμμηστοί, οι άπατενόνες είνε κατά 80 ο/ο καγκρεμώ, μέ λεπτά χέρια πού έχουν μιιά υπερβολική διαφάνεια. Όσο γιά τούς άνθρωποκτόνους, τούς αμοιόδοους κακούργους καί τούς βαναύσους εγκληματίες αυτοί, κατά 80 ο/ο, είνε γεμάτοι δύναμη καί έχουν άθλητικό σώμα. Καί σήμωνα μ' αυτές τις παρατηρήσεις, βαδίζουν πάντα τά λαγονικά της Γενικής Άσφαλείας γιά ν' άνακαλύψουν κάθε μυστηριώδη κακοποιό. Καί τις περισσότερες φορές τούς καταφέρνουν. Στή Νέα Υόρκη, άντιθέτως, έφαρμόζον τή μέθοδο των βασανιστηρίων. Μά, ως γνωστόν, δέν είνε τόσο αποτελεσματική ή μέθοδος, ή όποια στριγγίζεται πάνω στις παρατηρήσεις των επιστημόνων στη σωματική καί στη πνευματική ανάπτυξη των κακοποιών.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΕΛΑΤΕ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1194)

πολύ! Καί τότε καταλάβα ότι οι άνθρώποι της χώρας του γελούν μόνον όταν σκεφθούν πολλές μέρες τ' άστεία πού τά τούς ήρτε!..

Μ' αυτό έμένα βέβαια δέν μ' ενδιαφέρει. Τό σπουδαίο είνε ότι κα τυχόνών πάντα νά γελώ πάρα πολύ καί' έτσι βοηθά την ύγία μου καί άνάστα τά νεύρα μου, πού από τή δουλειά των εστονισμών είχαν έξασθενήσει πάρα πολύ καί κόντεναν νά μέ κάνουν άληθινό νευρώπακτο. Γι' αυτό σάς δίνω μιιά συμβουλή: Γελάτε, γελάτε πάντα... Τό γέλιο είνε τό καλύτερο φάρμακο γιά τις άρρώστειες της ψυχής καί τόν νούρον μας.

ZANNET ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΤ